

punt. Moet er niet volgens billijkheid een periode van kennismaking zijn, hoe kort dan ook?"

"Ter wille van jou?" vroeg dokter Mc Intyre, "of ter wille van haar?"

"Ter wille van ons beiden," riep Gifford uit, "Ter wille van alles wat geestelijk is tusschen man en vrouw, en den mensch van het dier doet verschillen."

"Wel, ja, natuurlijk, als je liefde tot haar iets heeft van het dierlijke. Niet, dat ik een oogenblik denk, dat die zoo is. In zoo'n geval zou ik je een anderen raad geven. Maar ik geloof, dat in een geval als dit, Gifford, het zeer wel mogelijk is voor een man om 's morgens een vrouw te ontmoeten, verliefd op haar raken en haar dienzelfden dag te trouwen en als zijn echtgenoot in zijn huis binnen te leiden en dit zonder de liefde te besmeuren, als die liefde was zooals zij moet zijn."

Gifford verborg zijn vuurrood gelaat in zijn handen. "Misschien heeft u gelijk, dokter. Het bezwaar is, dat, omdat zij onbekend aan mij is, ik mij maar niet kan voorstellen, dat ik iets anders dan een vreemde voor haar ben."

"Als zij het eerste zou gelooven, zou je weldra ontdekken, dat het laatste ook het geval is. Dat moet volgens mijn idee vermeden worden. Zulk een schok zou voor je vrouw fataal zijn en zou je beiden vreeselijk kwetsen. Geef toe aan die gedachte, die tot een idee fixe zou kunnen worden, dan zou je een vreemdeling zijn en in zeker opzicht ook blijven."

Gifford knikte, nog altijd het gelaat in de handen verborgen. De aderen op zijn voorhoofd waren gespannen. In stilte bestudeerde dokter Mc Intyre die worsteling om het geheugen terug te krijgen, om het verleden te ontrukken aan het graf, waarin het begraven scheen. Hij zag ook, toen Gifford eindelijk het hoofd ophief, dat de worsteling vruchteloos was geweest.

"Dus u meent, dokter, dat ik terug moet gaan en de valsche rol van echtgenoot spelen, kome er van wat wil?"

De geneesheer schudde het hoofd. "Dat heb ik je niet aangeraden," zei hij berispelend. "Ik raad je enkel aan naar je liefhebbende vrouw terug te gaan en de rol te spelen, die inderdaad je toekomt, of je je dit herinnert of niet. Waarom zou je je vrouw en je zelf straffen voor 'n ongelukkigen toestand, waarvoor je in geen geval te laken bent?"

Deze vermaning trof doel. Gifford keek peinzend naar het mooie, oude gelaat voor hem.

"U heeft gelijk, dokter. En als het haar moet bespaard worden te denken, dat ik mijn verstand met mijn geheugen verloren heb, zie ik in, dat ik eenigermate de waarheid voor haar verborgen moet houden."

De geneesheer knikte. "Het zou te veel van haar gevergd zijn te gelooven, dat je gezond naar geest bent, zooals je zelf weet te zijn, als je haar ging vertellen, dat je haar je absoluut niet kunt herinneren."

"Dat begrijp ik, dokter. Zij zal natuurlijk ondervinden, dat mijn geheugen allerlei gapingen vertoont, ook omtrent haarzelf, maar voor haar eigen bestwil mag ik haar niet laten weten, dat zij er geheel en al uit verdwenen is."

"Je moet vanaf het eerste oogenblik in de gedachte houden, wat de waarheid is. Zeg tot je zelf: die bekoorlijke vrouw, die twee schatten van kinderen zijn de mijne, geheugen of geen geheugen. Zij zijn vleesch van mijn vleesch, ziel van mijn ziel, hart van mijn hart. Dat is misschien moeilijk, maar alleen op het eerste oogenblik. Daarna zal het heelemaal niet moeilijk zijn. Het is misschien mogelijk, dat bij het zien van hen de sluier zal weggetrokken worden. Maar als je hen laat voelen, dat zij je onbekend zijn, dan zou je ze van je vervreemden."

"Dat is te vreeselijk om er aan te denken. Ik begin het nu in te zien. In het eerst leek het mij schaamteloos wat betreft Drusil. Maar u heeft gelijk. Als zij inderdaad mij bemint zooals u zegt, dan zou het eenvoudig wreedheid zijn om haar de geheele waarheid te doen kennen."

"Als je haar bemint, zooals je zegt, laat haar dat dan onmiddellijk voelen. Dat moet zoo moeilijk niet zijn."

"Dat is juist, wat mij in de verwarring brengt, dokter. Het lijkt mij zoo gemakkelijk . . . gewoonweg schandelijk om partij te trekken van hetgeen zij misschien raadt . . . als een vermomde tot haar te gaan . . . beschamend en niet sportief . . . Het is een vreemd woord voor deze situatie, maar dit beschrijft het 't best."

"Komaan," zei dokter Mc Intyre langzaam, "het zou niet sportief zijn, als je door persoonlijke bezwaren verdriet ging brengen daar, waar vreugde je wacht. Het geheugen kan ontwaken en al de zaligheid van de verloren jaren terugkomen. Het zou vreeselijk zijn, als dat te laat zou gebeuren."

Gifford zweeg eenige oogenblikken en vroeg toen: "Apropos, wat was mijn laatste ongeluk? Een botsing met een auto?"

De dokter glimlachte. "Neen, het was op een hooger niveau, zoowel figuurlijk als letterlijk. Je wilde den verjaardag van je huwelijk, den derde van deze maand, met je vrouw door brengen. Zaken hadden je tot bijna het laatste uur opgehouden; toen je daarmede gereed was en je eraan wanhoopte om op dien meest belangrijken dag thuis te zijn, bood een van je kennissen aan, om je

naar Cambden te brengen per vliegtuig. Hij had een mooi, nieuw toestel. Maar zijn manier van leven was niet al te best en zijn brevet als vlieger had hij pas kort geleden gekregen."

"En ik waagde die kans . . . ik, man en vader?" Gifford scheen nog een beetje verbijsterd over die nieuwe hoedanigheid.

"Ja, dat deed je, hoewel je als oorlogsvlieger, vader en echtgenoot meer gezond verstand had moeten toonen. Jelui stegen vlot op, maar je ontdekte pas later, dat de piloot half dronken was en aan zijn flesch zat te zuigen. Eerst heb je hem gewaarschuwd, dan heb je de flesch met geweld afgenomen en overboord geworpen. Maar het werd hoe langer hoe erger. Ik weet niet precies, wat er gebeurde, maar dat kan ik wel zeggen, dat dicht bij het doel het vliegtuig begon te schommelen en dat jij het stuur in handen nam. Hij heeft verteld, dat je het toestel niet kon machtig worden. Toen heb je hem uit den stuurstoel losgemaakt en hem overboord gezet met de open parachute."

"Dat was de eenige kans," zei Gifford grimmig. "Ik meen, om hem kwijt te zijn."

"Ja, dat zei hij ook. Sedert is ontdekt, dat zijn brevet ingetrokken was om zijn slecht leven en voortdurende dronkenschap."

"Dat verklaart mij," onderbrak hem Gifford, "wat ik hoorde in het ziekenhuis."

"Wat was dat?"

"Juist toen de twee vrouwen mijn kamer verlieten, hoorde ik iemand in den corridor zeggen: Ginds ligt hij. Hij was dronken zooals gewoonlijk. Wij hebben gezorgd, dat het niet in de kranten komt, maar de rechter weet het. Ik dacht, dat hij over mij sprak en over mijn vader."

"Natuurlijk sprak hij over je piloot. Hij kneusde zich bij zijn val, maar het was niet ernstig. Toen je hem buiten boord had gezet, sloeg het vliegtuig om en jij sprong eruit, maar doordat je al laag bij den grond was gekomen, ging je parachute niet tijdig open. Gelukkig viel je in een moerassige weide, waar de grond zacht en sponsachtig was. Toch moet de schok vreeselijk zijn geweest en het scheen, dat je gedood was. Je werd ook voor dood opgenomen en naar het naburige ziekenhuis gedragen. Je vrouw hield vol, dat er nog leven in je was en een collega van mij, een specialist in dergelijke gevallen, onderzocht je en verklaarde, dat je in een toestand van schijndood verkeerde. Die toestand duurde drie dagen, waarna je blijkbaar plotseling tot bewustzijn kwam, opstond en ontsnapte uit het ziekenhuis, dat, tusschen twee haakjes, veel aan je familie te danken heeft, omdat je ter nagedachtenis aan je ouders de fondsen hebt gegeven om er een nieuwen vleugel aan te bouwen."

(Wordt vervolgd.)

Eenzaam Berkje

*'t Eenzaam berkje staat in zon te blinken,
zilverblauw in fijne, blanke bast.
dun de twijgen en de top, die wast,
zomerliedjes laat een merel klinken.*

*Bij 't riviértje staat een knaap te drinken,
buigt al dieper, door iets schoons verrast,
tot hij weer door 't water schrijdend, plast,
en aan land wedijvert met de vinken.*

*Langs het voetpad, voerend door valleien,
tijgt hij fluitend naar het hoog, wit huis,
waar de sparren staan in rechte rijen.*

*Waar de lucht doorgonsd is van gesuis:
maar ikzelf hoor droom'rig naar het vleien
van mijn berk, die zingt met zacht geruisch.*

JOANNES REDDINGIUS